

ще ви обадя какво е бѣлото камъче. Обещайте да изпълните всичко каквото ви кажа.

— Обещаваме, обещаваме, — викнаха селянитѣ.

— Камъчето иска да се запретнемъ за работа. Стига сме стояли съ скръстени ръце. Богъ дава, ала въ кошара не вкарва. Вземете лопати и копачи и да идемъ съ Герчо. Тамъ, гдето е било бѣлото камъче, има вода. Водно камъче е то. Водата е тежала въ Герчовата торба. Истина ви казвамъ!

Селянитѣ послушаха. Тѣ впрегнаха коли, взеха лопати и копачи и потеглиха за планината. Съ благословии ги изпратиха женитѣ. Децата тичаха следъ каруцитѣ съ викове и пѣсни.

Когато стигнаха до мѣстото, гдето пасѣше стадото, Герчо намѣри бѣлото камъче. То се бѣ забило дълбоко и блѣстѣше като капка роса.

Копаха селянитѣ цѣлъ день и до вечеръта стигнаха до голѣма каменна плоча. На другия день издълбаха въ камъка дупки, сложиха въ тѣхъ барутъ и го запалиха. Когато планинскиятъ вѣтъръ разпрѣсна барутния димъ и праха отъ камънитѣ, изподъ плочата бликна студена кристална вода. Тя потече надолу по склоноветѣ, запѣ по тревичкитѣ и се отправи къмъ село Слънчево. Презъ есенъта селянитѣ направиха водопроводъ, отъ който и до днесъ пиятъ вода. На мѣстото, гдето Герчо намѣри бѣлото камъче, направиха голѣма чешма. Наречекоха я „Бѣлата вода“.

Стефанъ Мокревъ

ЕСЕНЬ

Клюмнаха цвѣтята
съ болка и тѣга,
пожълтѣ гората —
есень е сега!...

По баири бавно
влачатъ се мъгли,
и дъждъ непрестанно
все вали, вали...

Отлетѣха вече
птичкитѣ на югъ,
вѣтърътъ завлѣче
пѣсенъта отъ тукъ.

Ст. С. Султановъ